

ליקוטים וסיפורים נפלאים - פנחס

פרשת פנחס

מסופר על חסיד אחד, שבכל החגים היה בביתו, ובפרשת פנחס היה מגיע לרבי.
כששאל אותו רבו על כך, ענה, שרצונו עז להיות בכל חג בצל הקודש, אך מחמת שיש לו מניעות וקשיים, נתיישב בדעתו לנסוע אל הרבי בשבת פר' פנחס, בה קוראים את כל המועדות, ואז יחשב כאילו נמצא כל המועדות אצל הרבי!
השיב לו הרבי: מדוע ברוחניות רצונך לתפוס הכל יחד? עצתי היא שתהיה כאן כל חג במועדו, ובפרשת פנחס תהיה בבית, ויחשב כאילו היית בבית כל החגים...
(במשנת הפרשה)

"פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן" (כה, יא)

לפי שהיו השבטים מבזים אותו, הראיתם בן פוטי זה שפיטם אבי אמו עגלים לעבודה זרה, והרג נשיא שבט מישראל, לפיכך בא הכתוב ויחסו אחר אהרן (רש"י)
כתב בספר "על התורה: "כך דרכם של הולכי רכיל מאז ומעולם, שעה שאין בפיהם דבר לטעון נגד האיש עצמו, ואינם מוצאים בו כל פסול וחטא, באים הם ומחטטים בייחוסו, במשפחתו, נתפסים לזקנו "שפיטם אבי אמו עגלים לעבודה זרה".

"ובני קרח לא מתו" (כו, יא)

רש"י - הם היו בעצה תחילה (ובשעת המחלוקת הרהרו תשובה בליבם לפיכך נתבצר להם מקום גבוה בגיהנום וישבו שם).
מספרים שהגאון רבי יוסף שלמה כהנמן, הרב מפוניבז' עמד לנסוע לחו"ל, בטרם צאתו הוא נכנס אל ה"חפץ חיים" כדי לקבל ממנו את ברכת הדרך, ותוך כדי שאל אותו מה יוכל למסור ליהודים הדירים שם בשמו של החפץ חיים.
אמר לו החפץ חיים מסור להם שזה קל מאוד לעשות

תשובה! מתחרטים על מעשה העבר ומקבלים על העתיד.
כדאי שידעו שאחת מעצות היצר הגדולות זה שהוא מטעה את האדם לחשוב שקשה לעשות תשובה - אך צריך לדעת שאין הדבר כך כלל וכלל.
בגרמניה שלפני מלחמת העולם השנייה האנטישמיות גאתה. מסופר בספר "אלה שלא נכנעו" על קבוצה גדולה של חסידי גור בזמן השואה פרחי חסידים שמסרו את נפשם להשאר אפילו עם הזקן והפאות.
מי זה שארגן וליכד אותם? היה בחור בשם מתי - עד גיל 16 הוא השתייך למתבוללים. גרמניה היתה מחולקת ל-2, בחלק המערבי התגוררו המתבוללים ובצד המזרחי גרו היהודים החרדים והיה גשר מעבר בין הצד המערבי לצד המזרחי.

במשך 16 שנות חייו לא עבר מתי לצד השני, שם היו גרים היהודים 'המזוהמים', כך היו המתבוללים קוראים להם, מתי חשב אותם לכאלה ולא היה לו שום קשר לאחיו היהודים הגלותיים. עד שיום אחד חל מפנה חד אצלו שזעזע אותו.

כשמלאו לו 16 שנה, האנטישמיות גאתה, יום אחד כשהוא הלך בדרך, גוי צעק לעברו "יהודי מזוהם". הקריאה הזו זעזעה אותו, הוא חשב לעצמו אני נראה כמו גוי ממש כמוהם אני לומד בגימנסיה ואני כבר מתבולל - אז לי קוראים יהודי מזוהם? אם כך אולי גם אלה שאני קורא להם "יהודי

מזוהם" הם לא מזוהמים, ואז הוא החליט לעשות מעשה, לעבור פעם את הגשר ולראות את היהודים שמעבר לגשר וכך עשה.
הוא עבר את הגשר והגיע בדיוק לבית כנסת בו היתה דרשה של המהר"ם שפירא זצ"ל, כידוע המהר"ם שפירא היה בעל הדרת פנים מיוחדת, בית הכנסת היה מלא מפה לפה, זקנים נערים ילדים ומבוגרים, כולם באו לשמוע ולראות את הצדיק.

מתי לא הבין כלום מהדרשה כיוון שהוא לא ידע את שפת האידיש, הוא היה דובר גרמנית אבל הבין פסוקים מהתנ"ך, הוא עמד והתבונן והתפעל מאוד מהמראה הזה, הוא ראה אדם כמלאך אלוקים, הוא ראה ציבור גדול שלא אז, כולם היו מרותקים לדרשה ששמעו, מעמד זה נחרט עמוק בליבו, הוא ידע שאסור לו לספר לכולם מה שהוא ראה.

"חרש שוטה וקטן, אין מוציאין את הרבים ידי חובתן" (משניות ראש השנה ג, ח)

כתב ה'תולדות יעקב יוסף':

שוטה - זה הלן בבית הקברות (חגיגה ג, ב), דהיינו, שטוב לו שם, בייאוש ובעצבות, טוב לו עם המסכנות שלו.

חרש - זה אדם שחי בהכחשה, ולא מוכן לשמוע שיש בו חסרון.

קטן - שעדיין לא התחיל להבין מה רוצים ממנו כאן בעולם.

שלושת המינים הללו 'אינם מוציאין אחרים ידי חובתן', הם אינם יכולים לעזור לאחרים לצאת מהבלבול שהם נמצאים. ומדוע? כי עדיין לא התחברו אל עצמם, וכל זמן שאינן מחובר לעצמך, כיצד בדיוק תרצה לעזור לאחרים להתחבר עם עצמם?!

(נקודות של אור)

לעי"נ

הרה"צ פנחס בן ר' בנימין בינוש
רוזנבוים זצוק"ל - כ"ו בניסן

ליקוטים וסיפורים נפלאים - פנחס

חביבה עליך כל כך שהיא חשובה לך כמשכורת, אולם כעת, כאשר ראיתי שאין הארוחה חשובה בעיניך כל כך עד שעזבת הכל ופנית לעזור לי, מן הראוי שתקבל משכורת של ממש. והנמשל: ידוע הדבר, כי אין בכוחו של האדם להשיב טובה לקדוש ברוך הוא על כל חסדיו המרובים שגומל עימנו תמיד, ואף אדם המקיים תמיד את דבר ה' ושומר מצוותיו, הרי מקבל את חייו כמתנה שאין גדולה הימנה. אולם פנחס, שסיכן את חייו וחרף נפשו למות על קדושת ה', שהרי לולא הניסים שנעשו עימו היה מאבד את חיותו, אם כן גילה דעתו שחייו לא נחשבים בעיניו למאומה, ומשום כך אומר המדרש: אמר הקב"ה: בדין הוא שיטול שכרו - שכר אחר! על כן "הנני נותן לו את בריתי שלום!" (ע"פ משלי המגיד מדובנא)

"לכן אמור" (כה, יב)

הרמב"ם בהקדמה למשניות כותב, שכל הבטחה שהקב"ה מבטיח בעצמו לאדם, יכול הדבר להשתנות ע"י החטא כמו שפחד יעקב אבינו שמא יגרום החטא, אבל מה שמבטיח ע"י נביא, אינו חוזר בו גם אם האדם חטא, כדי שלא יאמרו שהנביא לא אמר אמת.

לכן כאן אמר הקב"ה למשה, 'אתה' אמור לפנחס שהנני נותן לו את בריתי שלום, כדי שלא יגרום החטא ושלא ישנה ההבטחה ע"י שום סיבה.

וכן שנינו בספרי שכל הכהנים הגדולים מבית ראשון ושני היה מזרעו של פנחס, וזהו ברית כהנת "עולם" לעולמי עד, שאי אפשר לשנות. (משך חכמה)

"אלה בני בנימין.. אלה בני דן" (כו, מא-מב)

בא וראה דרכי ההשגחה העליונה, לבנימין היו עשרה בנים ובטח היה שמח וחשב שיצא מהם עם רב. לעומת זאת לדן היה רק בן אחד! וההשגחה רצתה שבני בנימין יהיו רק חמשה וארבעים אלף ושש מאות ואילו לבני דן היו יותר מארבעה וששים אלף. (חפץ חיים)

"ותקרבנה בנות צלפחד בן חפר בן גלעד בן מכיר בן מנשה למשפחת מנשה בן יוסף"

(כו, א)

מבאר רש"י מדוע נזכר כאן "למשפחת מנשה בן יוסף", והלא כבר נאמר "בן מנשה"? אלא לומר לך שכשם שיוסף חיבב את הארץ, כך גם בנותיו חבבו את הארץ, ללמדך שהיו כולם צדיקים! בחורף של שנת תרע"ח הוכרזה "הצהרת בלפור". היתה זו הצהרה מטעם ממשלת בריטניה המאשרת את זכותם של היהודים להתיישב בארץ ישראל.

כאשר הודיעו ל"חפץ חיים" על שמחתם של תושבי ארץ ישראל בהצהרה זו, פרץ בבכי מר והתייפח בדמעות חמות... הקדוש ברוך הוא הבטיח לנו - אמר ה"חפץ חיים" - "ופרצת ימה

כשחזור, סיפר למשפחתו שיש לו טיול והוא צריך לנסוע לשבועיים.

המתבוללים היו מאוד פתוחים וליברלים ולכן לא שאלו שאלות, ציידו אותו בכסף ומזון, מתי מיהר לעבור שוב את הגשר וכך התקרב ליהדות החרדית, חזר בתשובה שלמה, היה חסיד שדבוק לרבו והוא הנהיג את כל המחותרת אח"כ. (אמונה שלמה)

"לכן אמור הנני נותן לו את בריתי שלום" (כה, יב)

בדין הוא שיטול שכרו. (רש"י)

מלחמת העולם פרצה ברוב עוז, היוקר האמיר, מקורות הפרנסה התדלדלו, מפרנסים רבים גויסו לצבא וחרפת רעב שררה בעולם.

עם ישראל התגלה אז במלוא יופיו, כאשר בתי תמחוי הוקמו ובהם יכלו העניים להרוות נפשם במרק חם ולשבוע לחם, אך לא לזמן רב, מקורות הפרנסה התדלדלו יותר ויותר וגם העשירים הגדולים אבדו את הונם והרעב שב לשרור בכל.

נתן היה מאלו שמזלם לא שפר עליהם, אביו היה המפרנס היחיד שהביא פרנסה דחוקה בדי עמל וכעת גויס לצבא, כל אות חיים לא נשמע ממנו וכסף מזומן ודאי שלא השאיר בבית.

נתן היה מסור לאמו ולאחיו והיה משוטט בחוצות מידי יום, כדי למצוא עבודה שתתן לו סכום זעום לקניית מעט לחם, או לחילופין למצוא אדם שיפתח את ארנקו ויעניק לו מספר פרוטות למחיתו.

ביום מן הימים החשוכים הללו, נקלע לעירו עשיר גדול שהמלחמה לא נתנה בו את אותותיה, נתן בקשו שיעניק לו מספר פרוטות תמורת נשיאת חפציו, העשיר נעתר לבקשתו ונתן לו מחצית הרובל, סכום גדול שהביא אור הביתה ומספר ימים אכלו הילדים פת כדי שביעה.

העשיר ריחם על נתן והציע לו להיות משרתו ותמורת עבודתו יקבל אוכל, כך היה נתן היה משרת בביתו של העשיר, ובתמורה לעבודתו היה אוכל על שולחנו של העשיר.

פעם אחת בעיצומה של סעודת פורים, כאשר היו מסובים רבים על שולחנו של העשיר, הגיע סוחר אחד וביקש לקנות סחורה מחנותו של העשיר. אינני יכול - דחה אותו העשיר, כעת זה זמן משתה ושמחה, שוב מחר, ואתן לך את כל אשר תבקש.

אני ארוץ אל החנות ואביא לו את כל אשר ביקש, אמר הנער וקם מעם השולחן.

למה זה לך להפסיק את סעודתך? שאל העשיר.

ומה בכך אדוני, כהרף עין אלך ואשוב, השיב הנער המסור. אמר ועשה.

למחרת היום קרא העשיר לנתן ושאל: אמור נא לי, כמה מגיע לך בעד עבודתך אצלי כל השנים?

הרי סיכמנו שבתמורה לעבודתי אוכל על שולחנך - השיב הנער - לא מגיע לי דבר.

אכן כך סיכמנו - אמר העשיר - בתחילה, כי סברתי שאכילתך

ליקוטים וסיפורים נפלאים - פנחס

"ולא תהיה עדת ישראל כצאן אשר אין להם רועה" (כו, יז)

לכאורה קשה א. תלה דבר גדול בדבר קטן, שהרי תלה ישראל ומנהיגים בצאן ורועה. ב. אמר אשר 'אין להם רועה' דמשמע דדבר הנהוג הוא אצל צאן שלא יהיה להם רועה, והלא באמת אינו כן.

אלא אמר הרה"צ רבי יחזקאל ז"ל משינאווא דהענין בזה הוא, דהנה זאת ידע משרע"ה היטב שהקב"ה ימנה מנהיג על ישראל, אבל ביקש שימנה הקב"ה מנהיג על ישראל שלא יכוון כלל לטובת עצמו, ולא יהיו ישראל כצאן אשר אין להם רועה פי' כמו הצאן אשר יש להם רועה אבל הרועה אין מכוון לרעות את הצאן רק לרעות את עצמו ולהנאתו ולטובתו ליהנות מחלבם ומגיזת עורם ומבשרם, ולזה כוון משרע"ה במתק שפתיו ולא תהיה עדת ה' כצאן אשר אין להם רועה ודפח"ח. (דברי יחזקאל - החדש)

"ולא תהיה עדת ה' כצאן אשר אין להם רועה" (כו, יז)

מסופר על הגה"ק ה"חפץ חיים" זיע"א, שניגש אליו תלמיד שאובחנה אצלו מחלה קשה ומסוכנת, כדי לבקש ברכה. הרופאים כבר אמרו לתלמיד ולמשפחתו שאינם יודעים מזור למחלתו, ועם כל יום שנוסף שחלף אבדו הקרובים תקוה. ה"חפץ חיים" הקשיב לתלמיד הצעיר, ואמר לו שיתן לו עצה בתנאי שלעולם לא יספר על כך לאיש. התלמיד הסכים מיד. הנחה אותו ה"חפץ חיים" ללכת לתלמיד חכם מסויים המתגורר בעיירה קטנה, והוא יתן לו ברכה. ואכן כך עשה הצעיר ופנה מיד לאותו תלמיד חכם, ותוך תקופה קצרה ובאופן לא יאומן הוא החלים.

הוא המשיך בלימודיו בישיבה, ובסופו של דבר עקר מראדין, הקים משפחה, וכפי שהודרך, מעולם לא סיפר לאיש מה שעבר עליו.

אחרי למעלה מעשרים שנה, חלתה גיסתו של אותו תלמיד במחלה מסתורית ל"ע, עד מהרה נתברר לו שהיא סובלת מאותה מחלה שהוא סבל בעבר, אך נאמן להבטחתו הוא לא אמר דבר.

אשתו זכרה שפעם דיבר על מחלה מסתורית שסבל ממנה בעבר, ובכל פעם שדיברה על כך הוא התחמק וסירב לדבר, ככל שניסה לערפל את דבריו לחצה עליו אשתו שידבר, בתקוה שסודו יעזור להציל את חיי אחותה.

גם אשתו וגם גיסתו הפצירו בו לגלות את אשר קרה לו ואיך נרפא, הוא הסביר להם שזהו סוד שנבצר ממנו לגלותו, אך הן עמדו בשלהן. לבסוף נחלשה התנגדותו, והוא חשב באופן הגיוני שאחרי כל כך הרבה שנים שהוא כבר מילא אחר אזהרתו של ה"חפץ חיים", יכול הוא לגלות, וסיפר לאשתו את אשר קרה לו, הוא סיפר על הופעתו לפני רבו ועל עצתו של הצדיק ללכת אל תלמיד חכם מסויים בעיירה קטנה הרחוקה מראדין.

וקדמה! הבטחה זו היא "שטר בטוח" שהקדוש ברוך הוא יפרענו במועדו ללא כל ספק! והנה באים אנשים ומוסרים אותו לגוביינא תמורת אחוז קטן... שמחים הם ב"הצהרה" כאילו כבר באה הגאולה השלמה... ליותר מזה אינם זקוקים?!... ליותר אינם מצפים?!... והמשיך לבכות.

"ובנים לא היו לו" (כו, ג)

מעשה בחסיד אחד שבמשך שנים רבות לא נפקד בזרע של קיימא. פעמים רבות נסע החסיד לרבו הצדיק רבי אברהם בורנשטיין מסוכצ'וב, בעל ה"אבני נזר", אולם בכל פעם התחמק ממנו הרבי בתואנות שונות וברכה לא נתן.

המתין החסיד לשעת כושר בה יוכל למצוא את רבו בעת רצון, ואכן שעה כזאת נמצאה.

היה זה בעת ההקפות בליל שמחת תורה, הרבי, בעל ה"אבני נזר", היה שרוי בשמחה עצומה ופניו להטו בלבת אש של דביקות ושמחת התורה. ניגש החסיד אל רבו וזעק מקירות ליבו: רבי, ברכני! הרהר הרבי רגע קט ואמר: האם מבקש אתה שאברך אותך בן שיהיה כומר?!...

שמע החסיד את הדברים ופניו חוררו. עתה הבין את פשר כל התחמקויותיו של הרבי. גזירת שמים היא.

לימים נפטר האדמו"ר בעל ה"אבני נזר" ואת מקומו מילא בנו רבי שמואל, בעל "שם משמואל".

שנה אחת כאשר הגיע החסיד לרבו פתח הרבי ואמר: מברך אני אותך שהשנה תזכה בעזרת ה' לבן זכר! נבהל החסיד ולא ידע מה לענות. כאשר ראה הרבי כי כן, וזו את החסיד שיסביר לו מפני מה אינו שמח בברכה, והלה סיפר את כל אשר אירע בעבר. למרות זאת - אמר הרבי - אברך אותך בן זכר ואתה תענה "אמן" על ברכתי זאת.

באותה שנה נתקיימה ברכתו של הרבי ונולד בן לאותו חסיד. לימים פרצה המלחמה הגדולה וערים שלימות חרבו על יושביהן. בנו של אותו חסיד ניצל והצליח להגיע לחוף מבטחים על ידי כך שהתחפש לכומר...

"יפקוד ה' אלוקי הרוחות לכל בשר איש על העדה" (כו, טז)

מהו "אלוקי הרוחות לכל בשר"?

אמרו חז"ל (ברכות נח. א): "הרואה אוכלוסי ישראל, אומר: 'ברוך חכם הרזים' - שאין דעתם דומה זו לזו, ואין פרצופיהם דומים זה לזה". מתוך השוני של פרצופי בני האדם, שאין דומים הם זה לזה, לומדים אנו שלכל אדם דעה משלו שאינה דומה לזו של חברו, וכמו ש"כל בשר" פרצופיהם מצטרפים לשם כולל "בני אדם", כך מצטרפות כל הדעות כולן "הרוחות", ויוצרות את החוכמה הכללית.

דבר זה גלוי רק לה', "אלוקי הרוחות לכל בשר", חכם הרזים, היודע לעשות צירופים מופלאים כאלה.

(אהלי תורה)

ליקוטים וסיפורים נפלאים - פנחס

ענה לו רבי שלמה זלמן בדאגה: 'היו כאן הרבה אנשים היום, ושמעתי את צרותיהם, צרות של יהודים! ואיך אוכל לשמוח?' שאל אותו אחיו הר"ר אברהם דב: וכי מה יום מיזמיים והלא כל יום יש כאן קהל רב המתדפק על דלתך ושוטח את צרותיו, מדוע דווקא היום לקחת הכל כ"כ אל לבך? 'אתה צודק' ענה לו הגרש"ז 'אך בכל יום יש גם אנשים המבשרים בשורות טובות ומשמחות, וזה מקהה במעט את כאב הלב שלי משמיעת הצרות, אך היום לא היו אנשים שבישרו בשורות טובות, אוזני לא שמעו על שמחות של יהודים, ולא היה מה שימתיק את הכאב וירפא את שברון ליבי משמיעת הצרות של אחיי'.

* * *

תור ארוך השתרך לפני דלת חדרו של האדמו"ר מסאטמר רבי יואל זצ"ל, איש איש וצרתו, איש איש ושאלתו, עומדים נרגשים לקראת הכניסה אל הקודש פנימה, לעצה או לברכה. לאחר שעות ארוכות בהם נכנסו כבר כמות לא מבוטלת של חסידים, נכנס השמש אל חדר האדמו"ר והנה הוא רואה שקופת הצדקה בה רגילים החסידים לתת מעות צדקה פדיון נפש בעת הכניסה אל האדמו"ר, ריקה כמעט לחלוטין. תמיהה היתה זו, 'להיכן נעלם כל הכסף?' הרהיב הגבאי עוז ושאל את האדמו"ר.

'הרגע היה כאן אדם מארץ ישראל' סיפר האדמו"ר 'והרבה צרות יש לו, אשתו לא עלינו חולה מאוד וההוצאות הרפואיות רבות, ואין בכוחו לסבול. גם כמה מילדיו זקוקים לישועה, ובכלל חובותיו מנישואי בניו ובנותיו מעיקים עליו והוא עומד ממש לפני קריסה, ולכן הבאתי לו את כל כספי הצדקה שהיו כאן' סיים האדמו"ר.

'אוי ווי רבי!!! זעק הגבאי 'אני מכיר את האיש, אין לו כלל צרות, אשתו איננה חולה ואינו חייב שקל לאיש, הוא נוכל ורמאי, לשווא נתן לו הרבי את כל כספי הצדקה!!!' מיד אורו פני הרבי וצהל בשמחה, 'אכן כך!! אין לו כלל צרות, הו... איזה שמחה נתת בליבי, ברוך ה' היהודי אינו סובל!' (הרב ישראל ליוש - דרשו)

לרפואת
הבה"ח רפאל בנימין אשר בן חנה
* * *
מרת מרים יוכבד בת הענדל
בתוך שאר חולי ישראל

א טו שבת

אשתו וגיסתו נתמלאו תקוה, אולי תהא זו הצלתן. זמן קצר לאחר מכן החל להרגיש רע, הוא נבהל מאד ואמר לאשתו שעליו לנסוע מיד אל ה"חפץ חיים" הוא עשה את הדרך הארוכה בחזרה לראדין אל ה"חפץ חיים" שהיה אז זקן וחלש. ה"חפץ חיים" זכר את פגישתם הישנה והקשיב בשקט לסיפורו של האיש, ואז דיבר בשקט ולאט, הלוואי ויכולתי לעזור לך, אך מה אוכל לעשות? כשהייתה לך המחלה הראשונה הייתי צעיר וצמתי ארבעים יום עבורך כדי שתתרפא, היום אני כבר זקן מדי ואינני יכול לצום כמו אז. אכן זהו רועה נאמן, אשר בחכמתו ובענוותנותו תלה את זה בברכתו של ת"ח אחר.

"כצאן אשר אין להם רועה" (כו, יז)

הלשון כצאן 'אשר אין להם' רועה לכאורה קצת תמוהה, יותר נכון אילו היה כתוב כצאן 'בלי' רועה.

אלא אמר ע"כ ר' יעקב המגיד של ווילנא, ישנם שני סוגי רועים, הראשון רועה את הצאן של עצמו, והאחר הוא שומר חינם על צאנו של חברו. ההבדל בין הרועים הוא שהראשון שרועה את צאן עצמו, דואג שיהיה להם מים צלולים ואוויר טוב ומרעה משובח, משום שאוהב הוא את עצמו ואת כספו וחפץ שצאנו ישתבח, ובכך רכושו יגדל, ועשיר גדול יהיה. לעומת זאת, השני שרועה את צאן חברו, גם דואג לכל צרכי הצאן, וזו היא ראייה שהוא עושה זאת כי הוא אוהב את הצאן ורוצה בטובתם, וכן הוא רוצה בטובת חברו, כי לעצמו לא תהיה מכך שום תועלת.

בדומה לזה ישנם גם שני סוגי מנהיגים, ישנם כאלו שכל מחשבתם על עצמם, כדי שיגדלו ויתפרסמו על חשבון קהילתם, ומנצלים את צרכי העם להאדרת שמם. אך יש מנהיגים שכל מחשבתם הוא על העם, ואילו צרכי עצמם וכבודם אינו תופס כלל מקום בשיקול דעתם.

לאחר הקדמה זו נוכל להבין, 'לא תהיה עדת ה' כצאן' אשר אין להם 'רועה', כי אמנם יתכן שהם אכן יהיו עם רועה, ולא יהיו במצב של בלי רועה, אבל הוא לא יהיה רועה 'להם', אלא הוא יהיה אכן רועה שלהם, אבל לא להם אלא לעצמו.

להלן שני סיפורים, המספרים יותר מכל את דאגתם, מסירותם והשתתפותם בצער העם של שני רועים גדולים אשר היו לעם ישראל.

יום אחד רואה רבי ברוך אורבך זצ"ל כי אביו ה"ה הגאון הגדול רבי שלמה זלמן זצ"ל שרוי בצער, הוא מדוכדך ואינו רוצה להכניס דבר מאכל לפיו. מאוד חשש רבי ברוך לבריאותו של אביו הגדול, ולכן קרא לאח אביו ה"ה הגאון רבי אברהם דב אורבך זצ"ל רבה של שכונת בקעה בירושלים, בודעו כי ברוב קרבתו של אביו אליו יסכים לפתוח את סגור לבו ולספר את אשר קרהו, ואת סיבת שברונו.

תיכף בבואו אל הגאון רבי שלמה זלמן אורו פניו, והחלו לשוחח בדברי תורה, שקלו וטרו בה בעומק העיון, זוהי הרי משוש ליבם. לאחר שחזר הצבע ללחיי של רבי שלמה זלמן, שאל אותו אחיו: 'אחי היקר! מדוע נפלו פניך? למה מסתגף אתה ואינך טועם דבר מה לפיך?'